

Güzelden Gazele Uçan Kelebekler

— redfer · 05 Ekim 2023

*
*
*

gece ve ben
baş başa
yıllardan beri
baş başayız zaten
baş başa kaldığımızda
gece de yalnız
bende

birbirlerinin ciğerlerini sökmek için
fırsat kollayan iki düşman gibi
başbaşayız geceyle
gece pençelerini bütün uzviyetime geçirmeye hazır
sürüde ki koyunu gözeten kurt gibi gece
acı acı uluyor
bir kurt ki gözleri pırıldamıyor
bir kurt ki soluğu buz gibi soğuk

ve gece...
içindeki sessizlik olmasa
kitapların saçtığı aydınlık olmasa
ben ne yaparım
fakat artık yazma iştahım yok
şimdi bütün sevdiklerim mışıl mışıl uyumakta
ben dudaklarımda sigara
sigaram da sönük
ağızımda zehir gibi bir tat

gece kitap okumayı dedemden öğrendim
köyde ki evin üst katında bağıra bağıra
kitap okuduğunu hatırlıyorum
sonra şehre göçtük
kenar mahallede iki katlı bir evde
en tatlı hatıralarımdan biri
babamın çocuklarını etrafına toplayıp
yüksek sesle kitap okumasıydı
şairin büyüdü dünyasına o kitaplarla girdim
ben...

ilk hikaye
ilk roman
ilk şiir
sonra kendim yazmaya başladım
kitaplar ve gece arasında
onca yıl gelip geçti işte
kimi zaman gözyaşlarından inci yaptık
kimi incilerin bir sevgili kakülünde pırıldadığını gördük
zavallı gözyaşlarım
en sadık dostum oldu
şairin kaderi bu olsa gerek

o gecelerde
mustafayı hatırladım
sağmacılar zindanında ölüm saatini bekleyen mustafayı
delikanlıydı
yüreğinde en muhteris vatan sevdası vardı

memleketini ihtirasla seviyordu

necdeti hatırladım

necdeti ve onun sevgilisini

halime henüz taptaze bir başaktı

yeşil bir başak gibiydi gözleri

ve yeni açmış bir gelincik

ve necdet ölmek istemiyordu

hele ki idam edilerek

ölüm bu

kovaladıkça kaçan

kaçtıkça kovalayan insafsız heyula

ama mesuttular

son görüşmede

genç sevgililerin bakışlarında

aşkın yıldız yıldız pırıldadığını gördüm

seksenlerde kodes bir nevi devlet nişanıydı

kaderin bileklere taktığı prangalardan kurtulmak için

ölmek...

dekorsuz

poz almadan

batan bir güneş gibi ihtişamlı

mütevazı bir gecekondu

görkemli bir şatoya geçer gibi

realiteden tarihe geçmekti ölüm

ah bir inanabilseydiler öyle olacağına

idama gidenler

o ıstırap gayyasında

aylarca kalır mıydı

işkencenin kucağında karanlık gecelerce

neredesin

ey ölüm...

yanan ruhumu müşfik avuçlarında dinlendirecek meçhul dost

toprak olmak

bağrında çiçeklerin yükseldiği bir toprak

ve çiçeklerle yaşamak...
artık geceleri de sevmiyorum
belki her şey yalan
yalan dünya gibi

sevilen bir sesin
seven bir sesin sıcaklığı
bütün bu soğuk düşünceleri dağıtabilir ancak
nerede o ses
biliyorum bütün geceler ıssız olur
saatlerin saniyeleştığı endişe peronlarından
saatlerin asırlaştığı gayya cehennemine yuvarlanan
o ses nerede

kelime leşleriyle dolu kafatasım
horon tepen mefhumlar
kaypak
insicamsız
ipliği kopmuş tespih taneleri gibiler
her biri bir tarafa dağılıveren düşüncelerle
doluyum şimdi
ne zaman gözlerimin yıldızı
bu heyulayı dağıtıverecek

üzerinde uzun şiirler yazdığım masa
onca eziyetime maruz yıllarca
şikayetsiz
emrime amade
oda biliyor ki
hikayeler romanlar şiirler
üstüne düşen her kelime
ahenklenen her üslup ebedileşiyor
onun için suskun

şiirler yazıyorum
inanıyorum ki nağmeleri dudaklarda dolaşacak
gözyaşlarıyla ıslattığım o kağıt parçaları
birilerinin zihninde menekşeleşecek
bahtiyar edecek hayallerini

kelimelerin
kalemin kainatı
kırık bir kalem
soğuk bir oda ve sessizlik

her nefeste
fani hazlardan
hayatı iksir gibi yudum yudum içen
ebedi besteler yapan büyücüler gibi
güzelden gazele uçacak kelebekler
yıllar...
kanatlarını koparıncaya kadar

redfer